

RESSÒ DE LA PARAULA

LA NOVA ESGLÉSIA (V)

Harmonia

Hem al·ludit en aquestes pàgines a la bellesa de l'Església. Afirmant obertament que l'Església en si mateixa és bella, explicàvem en quin sentit ho creiem i ho proclamem. Dèiem que la seva bellesa era com la d'un vitrall d'una catedral gòtica: la seva varietat, les seves formes i els seus colors resplendien quan es «deixava» travessar per la llum del sol. I aquesta llum era l'Esperit de Crist.

Fem un pas endavant. L'Església que neix del Ressuscitat, l'Església «ressuscitada», és bella perquè ofereix a Déu i al món «proporció i harmonia». La nova Església, com el vitrall, és bella perquè és una «varietat harmònica» en formes i colors.

Una vegada més, aquestes paraules sonen a massa agosarades. El fet del pluralisme, el desmembrament, la diversitat radical, ens envolta pertot arreu. Ja fa moltes dècades que l'art va abandonar el valor de l'harmonia i la proporció clàssiques com a referent de la labor creadora. La societat i la cultura apareixen en la seva més radical varietat. El mateix cal dir de l'àmbit religiós. Fins i tot la mateixa Església: avui no és en absolut un bloc monolític, sinó un lloc on conviuen tendències molt diferents. Avui tot s'assembla més a un bosc salvatge que a un jardí ordenat.

Som molt lluny de lamentar aquest fet. Som molt conscients dels mals que ens venen quan algú, des de la seva ideologia particular, pretén «posar por-

tes al vent» i ordre en el bosc. D'altra banda, avui, com pensaven els romàntics del segle XIX, es valora més la bellesa del bosc salvatge, i es propugna abans de res el respecte al pluralisme i la diversitat (una altra cosa és que de fet es respecti). A més, l'atenció al que neix del cor de cadascun és una pràctica de l'espiritualitat cristiana més autèntica i el respecte a l'altre diferent és una virtut evangèlica.

L'Esperit ens diu en el llibre de l'Apocalipsi que l'Església del Ressuscitat és com una ciutat:

«La ciutat és quadrada: la seva llargada és igual a l'amplada. Va amidar, doncs, la ciutat amb la vara, i el seu perímetre era de dotze mil estadis; la llargada, l'amplada i l'alçada són iguals. La muralla era tota de jaspi, i la ciutat, d'or brunyit com el cristall. Els fonaments de la muralla de la ciutat eren dotze pedres precioses de tota mena: la primera era jaspi; la segona, safir; la tercera, calcedònia; la quar-

ta, maragda. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell és el gresol que la il·lumina» (Ap 21,16.18-19.23).

Aquesta visió de l'Església ressuscitada subratlla la seva proporció i harmonia. Però dins seu hi ha materials diferents, distints colors i lluentors. Sobre seu brilla una sola resplendor, la de Déu, que irradia des d'un sol llum, Jesucrist. Heus aquí el gran repte: com ser diversos i alhora formar

part d'una Església unida i harmònica?

El professor Alfonso López Quintás, inspirat en un sa humanisme cristià, jugava amb una expressió molt encertada per a expressar el que havia de ser «l'altre» per a cadascun: deia, l'altre ha de ser «distint, però no distant». Aquest és un dels secrets de l'autèntica harmonia.

Per a un cristià aquesta crida no ha de ser un secret. Per a nosaltres, harmonia i proporció no és sinònim d'uniformitat. Deixem a la sociologia, la política, la psicologia, o les ciències humanes en general, l'exigència d'unicitat de pensament, afecte, gust, ideologia o cultura. Entre membres de la mateixa Església ningú no és distant, estrany o «foraster», com diu la carta als Efesis (cf. Ef 2,19): el que ens uneix i harmonitza és compartir el mateix Esperit de Crist, l'únic amor del qual assumeix infinits rostres.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La pau: do i conquesta

La pàgina de l'Evangeli d'avui forma part del relat que l'evangelista sant Joan fa del comiat de Jesús i els seus deixebles, la nit de la passió, poques abans de la mort en creu. D'aquell vespre és l'Últim Sopar, amb el lavatori dels peus, la institució de l'Eucaristia, el manament de l'amor, les paraules de comiat...

Durant les confidències d'aquell sentit Sopar Pasqual, Jesús fa algunes recomanacions als seus deixebles. I una, en concret: «Us deixo la pau, us dono la meua pau.»

De quina pau parla Jesús? No de la pau externa que consisteix en absència de guerres i conflictes entre persones o països. En l'època de Jesús, Roma havia imposat la «pax romana», per la qual volien as-

segurar la tranquil·litat i l'ordre en els pobles i territoris sotmesos al seu imperi. Aquesta pau era salvaguardada per les legions que actuaven amb contundència en cas de conflictes i de revoltes.

Jesús parla d'una altra pau. La pau interior, la del cor. Jesús hauria utilitzat la paraula hebrea *shalom*. Significa positivament, benestar, repòs, seguretat, èxit, glòria. Per a l'home bíblic, *shalom* és la suma de tot el que fa que una persona visqui satisfeta. És la condició dels qui viuen en completa harmonia amb ells mateixos, amb els altres i amb Déu.

En el Nou Testament, la pau és una de les característiques del Regne Messiànic que ha arribat a nosaltres amb la persona de Jesús. Aquesta pau és un do de Déu. Però existeix una altra dimensió de la

pau. La pau com a conquesta humana. Recordarem la benaurança: «Feliços els qui treballen per la pau perquè seran anomenats fills de Déu». La pau de la Bíblia no s'assoleix amb actituds evasives davant els problemes sinó donant la cara per resoldre'ls. La benaurança aniria adreçada a les persones que es comprometen activament a ser agents de pau. Els «*eirenepoiós*», els qui fan la pau. No els que en són simples mantenidors. Persones que estan preparades per afrontar els problemes, per superar els obstacles que impedeixen la pau. Això comporta renunciar a tota violència física i mental. Ells seran anomenats fills de Déu. La filiació divina és la màxima elevació possible de la persona.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

LA NUEVA IGLESIA (V)

Armonía

Hemos aludido en estas páginas a la belleza de la Iglesia. Afirmando abiertamente que la Iglesia en sí misma es bella, explicábamos en qué sentido lo creemos y lo proclamamos. Decíamos que su belleza era como la de una vidriera de una catedral gótica: su variedad, sus formas y sus colores resplandecían cuando se «dejaba» atravesar por la luz del sol. Y esta luz era el Espíritu de Cristo.

Damos un paso más. La Iglesia que nace del Resucitado, la Iglesia «resucitada», es bella porque ofrece a Dios y al mundo «proporción y armonía». La nueva Iglesia, como la vidriera, es bella porque es una «variedad armónica» en formas y colores.

Una vez más, estas palabras suenan demasiado osadas. El hecho del pluralismo, la desmembración, la diversidad radical, nos envuelve por todas partes. Ya hace muchas décadas que el arte abandonó el valor de la armonía y la proporción clásicas como referente de la labor creadora. La sociedad y la cultura aparecen en su más radical variedad. Lo mismo hay que decir del ámbito religioso. Incluso la misma Iglesia: hoy no es en absoluto un bloque monolítico, sino un lugar donde conviven tendencias muy distintas. Hoy todo se parece más a un bosque salvaje que a un jardín ordenado.

Estamos muy lejos de lamentar este hecho. Somos muy conscientes de los males que nos vienen cuando alguien, desde su ideología particular, pretende «poner puertas al viento» y orden en el bosque. Hoy, por otra parte, como pensaban los románticos del siglo XIX, se valora más la belleza del bosque salvaje, y se propugna ante todo el respeto al pluralismo y la diversidad (otra cosa es que de hecho se respete). Además, la atención a lo que nace del corazón de cada uno es una práctica de la espiritualidad cristiana más auténtica y el respeto al otro diferente es una virtud evangélica.

El Espíritu nos dice en el libro del Apocalipsis que la Iglesia del Resucitado es como una ciudad:

«La ciudad era cuadrada: su largo igual a su ancho. El ángel midió con su vara la ciudad: medía dos mil doscientos kilómetros; su largo, su alto y su ancho eran iguales. La muralla estaba construida con piedra de jaspe, y la ciudad era de oro puro, como vidrio pulido. La ciudad no necesita sol ni luna que la alumbren, porque la alumbra el resplandor de Dios, y su lámpara es el Cordero» (Ap 21,16.18-19.23).

Esta visión de la Iglesia resucitada subraya su proporción y armonía. Pero dentro de ella hay materiales distintos, diferentes colores y brillos. Sobre ella brilla un solo resplandor, el de Dios, que irradia desde una sola lámpara, Jesucristo. He aquí el gran reto: ¿cómo ser diversos y al mismo tiempo formar parte de una Iglesia unida y armónica?

El profesor Alfonso López Quintás, inspirado en un sano humanismo cristiano, jugaba con una expresión muy acertada para expresar lo que debía ser «el otro» para cada uno: decía, el otro ha de ser «distinto, pero no distante». Éste es uno de los secretos de la auténtica armonía.

Para un cristiano esta llamada no ha de ser un secreto. Para nosotros, armonía y proporción no es sinónimo de uniformidad. Dejamos a la sociología, la política, la psicología, o las ciencias humanas en general, la exigencia de unicidad de pensamiento, afecto, gusto, ideología o cultura. Entre miembros de la misma Iglesia nadie es distante, extraño o «forastero», como dice la carta a los Efesios (Ef 2,19): lo que nos une y armoniza es compartir el mismo Espíritu de Cristo, cuyo único amor asume infinitos rostros.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Sortida de la Cúria a Tarragona

Teixir relacions intra i interdiocesanes: podríem dir que aquesta va ser una de les claus de la 7a sortida lúdico-cultural de la Cúria diocesana, que va tenir lloc divendres 10 de maig, fent cap a Tarragona.

L'any 2011 va ser el primer en què el Bisbat organitzava aquesta sortida de germanor per als treballadors i voluntaris que col·laboren a la Casa de l'Església, com una oportunitat d'enfortir la comunió que ha d'animar el servei que es presta des de la Cúria. En aquesta ocasió es va triar com a destí la seu metropolitana de Tarragona. L'elecció no va ser motivada pel relleu episcopal que tindrà lloc aviat en aquesta diòcesi, perquè ja s'havia organitzat la sortida molt abans però, certament, també va permetre de saludar personalment l'arquebisbe Jaume Pujol, actual administrador apostòlic fins a l'entrada de Mons. Joan Planelles, el proper 8 de juny.

La visita guiada a la catedral de Tarragona va ser ocasió de gaudi per tots. Sota el guiatge de Mn. Antoni Martínez, delegat de Patrimoni Cultural, i Roser Martín, adjunta al delegat de Patrimoni, es van poder apreciar moltes joies artístiques, des del claustre al presbiteri i el retaule de l'altar major, fins a l'orgue i les pintures en tela que el cobreixen, passant pel campanar, on els més atrevits van pujar, podent contemplar les vistes de la ciutat i el mar i escoltar,

en directe, allà mateix, les 12 campanades del migdia.

L'arquebisbe Jaume Pujol va acollir els participants a l'eucaristia, en primer lloc, concelebrada amb el bisbe Agustí, els vicaris generals i altres preveres i diaques de les dues diòcesis i, a continuació, els va acompanyar a la seu episcopal, on es troben les oficines de la Cúria tarragonina.

La diada de germanor es va cloure amb el dinar en un restaurant de la ciutat, sota les voltes del circ romà. Una jornada que enfortia els lligams amb la veïna arxidiòcesi de Tarragona, i plena d'història que ens enllaça amb les arrels cristianes i martirials de casa nostra.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Val la pena acollir tota vida perquè cada persona humana val la sang del propi Crist.

No es pot despreciar allò que Déu ha estimat tant!» (25 de març).

@Pontifex: «La cultura de l'aparença, que ens indueix a viure per a les coses fugisseres, és un gran engany. Perquè és com una flamarada: un cop passada, només en resten les cendres» (26 de març).

@Pontifex: «Si no escoltem la veu del Senyor, el nostre cor esdevé com la terra sense aigua. Per això el Senyor diu: "No enduriu el vostre cor"» (29 de març).

@Pontifex: «Tot home té dret a la vida, a tenir somnis i a poder trobar el lloc que li correspon a la nostra "casa comuna". Tota persona té dret al futur» (30 de març).

XXXIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent

Aquest moviment adreçat a jubilats i persones grans està instituit en les diòcesis amb seu a Catalunya i, amb la finalitat d'una major coneixença i per establir llaços d'amistat, cada any es realitza una trobada interdiocesana que, de manera rotatòria, té lloc en una de les diòcesis, organitzada pel moviment amfitrió.

Aquest any ha estat la primera vegada que l'organització de la trobada anava a càrrec de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. El lloc escollit va ser l'Abadia de Montserrat i allà es van aplegar unes 700 persones, repartides en dos dies. El 8 de maig van assistir els bisbats de Tarragona, Solsona, Tortosa i Sant Feliu; l'eucaristia va ser presidida pel bisbe Agustí i concelebrada amb el vicari general i alguns consiliaris diocesans de Vida Creixent. El dia 9 va ser el torn d'Urgell, Terrassa,

Vic, Lleida i Barcelona i en aquest dia van comptar amb la presència del bisbe de Lleida, Salvador Giménez, que va concelebrar l'eucaristia amb el pare abat de Montserrat i altres consiliaris del moviment.

I, a continuació, cada dia, van poder escoltar el cant de l'Escolania i després les paraules de benvinguda per part del coordinador de Vida Creixent de Sant Feliu, en nom de tota la Junta que ha preparat la Trobada interdiocesana d'enguany. En el mateix clima de germanor es va seguir amb el dinar i la sobretaula.

El lema de Vida Creixent, «posant vida als anys», es va posar de manifest en aquestes dues dies a Montserrat, on l'ambient sa i joiós testimoniava l'alegria de viure la fe en cada etapa de la vida.

Mil anys i continua...

L'ermita de Santa Creu de Creixà, al terme municipal de la Vila de Piera, està documentada des de l'any 1018 i, per això, al llarg d'aquests anys s'està celebrant el seu mil·lenari.

L'edifici original de l'ermita, d'una nau coberta amb volta de mig punt i absis semicircular, ha sofert diverses modificacions al llarg dels segles. Presenta una porta de grans dovelles, amb una doble arquivolta i campanar de cadireta. L'any 1985 es portà a terme una restauració del conjunt, en la qual s'hi va incorporar un portal exterior adovellat que porta la data de 1659, recuperat del mas de can Torres del Bedorc, avui enderrocat.

Diumenge 12 de maig va tenir lloc una celebració que incloïa l'eucaristia i benedicció de la nova campana «Adaled», amb la presència del bisbe Agustí; una exposició sobre la història de l'ermita, amb documentació i fotografies; ballada de sardanes; actuació dels Falcons de Piera; i una paella popular.

Viure en el pluralisme com a cristians

Amb aquest lema, el diumenge dia 12 de maig, Sant Sadurn d'Anoia acollí la 48a Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques. Es tracta de grups de revisió de vida de diverses comarques de Catalunya coordinats entre ells i amb el compromís de viure l'Evangelí enmig dels seus pobles i de ser-hi presents activament.

En aquest curs s'ha treballat sobre aquest tema: «Viure en el pluralisme com a cristians» i va ser l'eix de tota la jornada, desenvolupada a la parròquia de Sant Sadurní. L'acte central del matí fou

l'aportació de Mn. Manel Pousa i la Gna. Llum Delàs sobre el tema de reflexió del curs. Des del seu testimoni en els àmbits de marginació, pobresa i presons ajudaren a il·luminar el compromís cristià en ambients diversos i plurals.

Després del dinar —un bon arròs molt aplaudit—, a la tarda, visita al Castell de Subirats i, allà mateix, a l'església de Sant Pere, celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés. En acabar, el Penedès ha traspassat el relleu a la diòcesi de Lleida per a la celebració de la 49a Jornada Nacional, l'any 2020.

AGENDA

► **Pregària vocacional.** Com cada darrer dijous de mes, tindrà lloc el proper 30 de maig, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església.

► **Visita dels seminaristes al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.** Dimarts 28 de maig, els seminaristes del curs propedèutic del Seminari Conciliar coneixeran àmbits significatius de la nostra diòcesi: la Catedral de Sant Llorenç, la Casa de l'Església on dinaran, i l'acció de la Pastoral Penitenciar amb la visita al Centre de Brians 2, a Sant Esteve Sesrovies.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. *St. Feliu de Llobregat:* □ Dedicació de la Catedral. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. □ Dimarts [Fets 16,22-34 / Sl 137 / Jo 16,5-11]. *Lleida:* □ Dedicació de la Catedral. *Sant Feliu de Llobregat:* □ Sant Felip Neri, prev.; sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador.

29. □ Dimecres [Fets 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. *Urgell:* □ Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell. *Tor-*

tosa: ■ Sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i mr. a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs.

30. □ Dijous [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. *Sant Feliu de Llobregat:* □ Beat Pere Tarrés (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev. de la diòcesi de Barcelona. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sabaste, bisbes, i Macrina).

31. □ Divendres [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-6 / Lc 1,

39-56]. La Visitació de la Benaurada Verge Maria; santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

JUNY

1. ■ Dissabte [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà.

2. □ Diumenge vinent, Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20 (o bé: Fets 1,1-11) / Sl 46 / He 9,24-28; 10,19-23 / Lc 24,46-53]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí Blandina i companys, mrs. a Lió.

Diumenge VI de Pasqua (C)

COMENTARI

Ens cal continuar l'obra de Crist

Ens apropem ja al final de les manifestacions de Jesús als seus deixebles. I ara els deixa el que en podríem dir el seu testament: Hem de seguir el seu ensenyament, les seves paraules. Però en deixar aquest món Jesús no ens deixa orfes perquè els envia el seu Esperit que es quedarà sempre amb nosaltres. Tot això ha de produir una gran pau, *la seva pau*, en els deixebles i en nosaltres, malgrat les dificultats. Ell se'n va al Pare, però tornarà: *Qui m'estima, farà cas del que jo dic. El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Un deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dona el món. I ja anuncia la seva partença: Me'n vaig però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare.*

Ell ha fet la seva obra i ara deixa els deixebles encarregats de portar la bona Nova de l'Evangeli per tot el món, no sense discussions molt fortes, com és el cas de la circumcisió. *Uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar no podien salvar-se. Això porta una desavinença i una discussió tan seriosa que decidiren que alguns cristians d'Antioquia amb Pau i Bernabé pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els Apòstols i els preveres. El resultat ja sabem quin va ser al final: només salva la fe en Jesucrist i per tant no cal la circumcisió.*

I Jesús entra ara a la Jerusalem celestial on culmina tota l'obra de la salvació. L'Apocalipsi la descriu amb una gran riquesa: *La ciutat santa de Jerusalem resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. No hi vaig veure el santuari perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell és el seu santuari. La nova Jerusalem, regal gratuït de Déu, omple totalment les aspiracions humanes. És la unió de Déu amb tota la humanitat, unió que no es podrà trencar mai. D'aquesta Jerusalem participarem també tots nosaltres.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. O bé: Al·leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme al uso de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más de entre ellos subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre esta controversia.

Entonces los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron elegir a algunos de ellos para mandarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas llamado Barsabás y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y enviaron por medio de ellos esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia provenientes de la gentilidad. Habiéndonos enterado de que algunos de aquí, sin encaro nuestro, os han alborotado con sus palabras, desconcertando vuestros ánimos, hemos decidido, por unanimidad, elegir a algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os mandamos, pues, a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponeros más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de uniones ilegítimas. Haréis bien en apartaros de todo esto. Saludos».

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu a un monte grande y elevado, y me mostró la ciudad santa de Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, y tenía la gloria de Dios; su resplandor era semejante a una piedra muy preciosa, como piedra de jaspé cristalino. Tenía una muralla grande y elevada, tenía doce puertas y sobre las puertas doce ángeles y nombres grabados que son las doce tribus de Israel. Al oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, al poniente tres puertas, y la muralla de la ciudad tenía doce cimientos y sobre ellos los nombres de los doce apóstoles del Cordero. Y en ella no vi santuario, pues el Señor, Dios todopoderoso, es su santuario, y también el Cordero. Y la ciudad no necesita del sol ni de la luna que la alumbre, pues la gloria del Señor la ilumina, y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guarda mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Paráclito, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho. La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no se turbe vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda creáis».